

училища и така също са почудихме отъ сичко, което видѣхме. Классовете още не бѣха наредени, но ние пригледяхме висящия на стѣната расписъ на уроците за миналата година. Сичкия курсъ съвжршенно отговараше на исканията на подобно училище; забравихъ, за зла честь, да си препиша тоя расписъ, но добръ помня, че въ главното училище имаше шесть класса, въ най-главния отъ тѣхъ са преподавало : история, геометрия, французскій, старославянскій и турскій язици, европейска литература и бухгалтерия. Въ една стая имаше събрано до 50 кални, окжеани момчета, но Скайлеръ, като ги испита, намѣри, че тѣ сичките умѣяха да четатъ и пишатъ. Между другото той повика едно момченце, восемь-годишно съ блестящи черни очи и му продиктува една фраза на бжлгарски языкъ; дѣтето съ гордость я написа съ руски букви на черната джка. Негова твждь, обалъ, хубавъ почеркъ можалъ би да засрами нѣкого отъ насъ. Сетиъ Скайлеръ испита единъ классъ по географията, а други по аритметиката, и намѣри, че дѣцата сж твждь развити и отговарятъ безъ смущение. Като гледахме на това училище, пжлно съ весели, блестящи дѣтски лица, неволно спомнихме за изгорѣните училища въ Панагюрище, Клисуре и други мѣста, а най-главното за тая страшна школа въ Батакъ, въ която сж биле живи изгорѣни също такива малки същества, пжлни съ сила и надѣжди. Съобщиха ни, че въ Сливенъ има двадесетъ учители, въ това число тринадесетъ мжжки полъ и седемъ женски. Прѣзъ деня сичките тѣ дойдоха при насъ и ние съ любопитство мисленно ги сравнявахме съ педагозите на другите страни. Длжжентъ сжмъ да са